

ลักษณะบ่งเฉพาะเป็นคุณลักษณะที่สำคัญที่สุดของเครื่องหมายการค้าเพราะ การใช้เครื่องหมายการค้าโดยทั่วไปมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อให้สามารถระบุแยกแยะสินค้าของบุคคลหนึ่งจากสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าของบุคคลอื่นได้ รวมทั้งบ่งบอกถึงแหล่งกำเนิดสินค้า ด้วยเหตุดังกล่าวผู้ประกอบการจึงมักใช้คำที่สามารถชี้แนะผู้ซื้อให้ทราบถึงลักษณะหรือคุณภาพของสินค้า และได้นำคำดังกล่าวมาขึ้นจดทะเบียนเป็นจำนวนมาก ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาในการพิจารณาว่าเครื่องหมายการค้าเช่นนั้น มีลักษณะเป็นคำหรือข้อความที่ถึงถึงลักษณะหรือคุณสมบัติของสินค้าโดยตรง ตามมาตรา 7 วรรคสอง (2) แห่งพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 หรือไม่ จากการศึกษาพบว่า การใช้และการตีความกฎหมายทั้งของนายทะเบียนเครื่องหมายการค้าและ คณะกรรมการเครื่องหมายการค้า ยังขาดแนวทางที่ชัดเจน

นอกจากนี้ จากการศึกษาวิเคราะห์ พบว่า บทบัญญัติในเรื่องการถึงถึงลักษณะหรือคุณสมบัติของสินค้าโดยตรง เป็นกฎหมายที่จำกัดสิทธิของผู้จดทะเบียนเครื่องหมายการค้า การพิจารณาจึงต้องมีหลักเกณฑ์ที่ชัดเจน แน่นอน และเคร่งครัด การที่กฎหมายบัญญัติถึง “การถึงโดยตรง” จึงควรเป็นกรณีที่สาธารณชนพบเห็น แล้วจะเข้าใจได้โดยง่ายและไม่ต้องใช้ดุลยพินิจในการคิดหรือจินตนาการต่อไปว่า สืบถึงคุณสมบัติหรือคุณลักษณะของสินค้านั้น ๆ เพราะมีเช่นนั้นแล้วอาจจะทำให้เครื่องหมายการค้าไม่สามารถจดทะเบียนได้เลย ซึ่งน่าจะ ไม่สอดคล้องกับหลักเกณฑ์สำคัญของหลักกฎหมายเกี่ยวกับเครื่องหมายการค้า เพื่อให้การใช้กฎหมายมีความเหมาะสมเป็นธรรมและส่งเสริมการคุ้มครองเครื่องหมายการค้า จึงควรมีการกำหนดหลักเกณฑ์ในการพิจารณาและตีความโดยมีกรอบการใช้ดุลยพินิจให้ชัดเจนและคำนึงถึงความเข้าใจทางด้านภาษาศาสตร์ของบุคคลทั่วไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้บริโภค ตลอดจนวางกรอบการอ้างอิงความหมายของคำตามพจนานุกรมหรือแหล่งข้อมูลให้ชัดเจนและเหมาะสม มิใช่เปิดกว้างแบบไม่มีขอบเขต เช่นที่ปฏิบัติในปัจจุบัน ผู้วิจัยจึงเห็นควรมีการสร้างหลักเกณฑ์และกรอบการตีความเพื่อลดความผิดพลาดและเสริมสร้างความสมเหตุสมผลในการใช้กฎหมายให้สอดคล้องกับนานาประเทศยิ่งขึ้น

A Distinctiveness of a trademark is the most important element of a trademark because the main purpose of using a trademark, in general, is to identify goods of one undertaking from the others, and indicate the origin of goods. As a result, entrepreneurs usually use words that are capable of informing buyers of the characteristic and quality of the goods as a trademark and apply such words for trademark registration. This practice causes problem in examining whether such trademarks involve words that directly refer to the characteristic and quality of goods under Article 7 para. 2 (2) of the Trademark Act of B.E. 2534 or not. After doing the research, I found that there is no clear guideline and legal interpretation differs among trademark examiners and the Trademark Board.

Moreover, I found that the provision concerning “direct reference to characteristic or quality of goods” is the provision that restricts right of the applicant of a trademark registration. Therefore, the consideration regarding this matter should be clear, stable and strictly interpreted. The phrase “direct reference” should mean the public is able to understand the reference easily and does not need to think or imagine whether the word refers to the characteristic or quality of the goods or not. This is important because in the case where the public understand that the word directly refers to the characteristic or quality of the goods, it will render the word unregistrable and ruin the criteria for consideration of other trademarks. Therefore, in order to create a transparent and effective trademark system, a guideline for exercising discretion and interpretation should be established according to the frame of linguistic knowledge of general public, especially consumers. This guideline should provide a clear reference of dictionary or source of information. In conclusion, I believe that there should be a clear guideline laying down scope of legal interpretation in order to minimize mistake and establish rationale trademark system to be in line with international standard.